

УДК 336

DOI 10.37749/2308-9639-2026-1(277)-8

П. А. ВОРОБЕЙ,доктор юридичних наук,
професор

Orsid: orsid.org/0000-0003-2470-1920

М. Й. ВІЛЬГУШИНСЬКИЙ,доктор юридичних наук,
професор, Заслужений юрист України

Orsid: orsid.org/0000-0002-0630-9055

О. В. ВОРОБЕЙ,кандидат юридичних наук,
доцент

Orsid: orsid.org/0000-0002-7106-148X

Ю. М. ГЛУШКО,

адвокат, аспірант

Orsid: orsid.org/0009-0003-2710-4424

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ІНОЗЕМНИХ КОМПАНІЙ- НЕРЕЗИДЕНТІВ ЯК БЕНЕФІЦІАРНИХ ОТРИМУВАЧІВ ДОХОДІВ

У вказаній роботі аналізується питання іноземних компаній-нерезидентів як бенефіціарних (фактичних) отримувачів (власників) доходу у вигляді процентів, отриманих від українських суб'єктів господарської діяльності за договорами позики/кредитними договорами.

Приділяється увага на встановленні змісту терміну «бенефіцій» (лат. благодіяння, люб'язність, послуга, пільга), що у римському праві означав привілей, податкові пільги, які надають конкретній особі, певній групі або категорії осіб за особливі заслуги чи з інших вагомих мотивів. Звідси виходить належне праворозуміння терміна «бенефіціар» та похідних від нього, що в першу чергу залежить від наявності благ матеріального характеру, які отримані тим чи іншим суб'єктом.

Саме отримувач таких благ і є бенефіціаром (бенефіціарним власником). Надається поняття визначення бенефіціарного (фактичного) отримувача (власника) доходу, яким вважається особа, що має право на отримання таких доходів та є вигодоотримувачем щодо них (має право фактично розпоряджатися таким майном).

Значається, що якщо нерезидент – безпосередній отримувач доходу з джерелом походження в Україні не є бенефіціарним (фактичним) отримувачем (власником) такого доходу, то під час виплати такого доходу застосовуються положення міжнародного договору України з

ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО

країною, резидентом якої є відповідний бенефіціарний (фактичний) отримувач (власник) такого доходу. Вказується на тому, що в праві вживається також термін «кінцевий бенефіціарний власник».

У п. 30 ч. 1. ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та розповсюдження зброї масового знищення» зазначено, що кінцевий бенефіціарний власник – це будь-яка особа, яка здійснює вирішальний вплив (контроль) на діяльність клієнта та/або фізичну особу, від імені якої проводиться фінансова операція.

Акцентуються увага на тому, що вітчизняні суб'єкти господарської діяльності з компаніями-нерезидентами укладають договори позики/кредиту за змістом яких, серед іншого, позикодавець надає позичальнику позику для налагодження фінансово-господарської діяльності та поповнення обігових коштів, а позичальник, у свою чергу, бере на себе обов'язок повернути позику позикодавцю та сплачувати на користь останнього відсотки за користування позикою. Висновок підтверджує те, що іноземні компанії-нерезиденти, як юридичні особи є (фактичними) отримувачами (власниками) доходу у вигляді процентів, отриманих від українських суб'єктів господарської діяльності за договорами позики/кредитними договорами.

Ключові слова: компанії-нерезиденти, бенефіціарні (фактичні) отримувачі (власники) доходу, договори позики/кредитні договори, бенефіцій, кінцевий бенефіціарний власник, вигодоодержувач, вигодонабувач, господарська діяльність, юридична особа, правозастосування, позикодавець, позичальник.

Метою дослідження є аналіз діяльності іноземних компаній-нерезидентів як бенефіціарних (фактичних) отримувачів (власників) доходу у вигляді процентів, отриманих від українських суб'єктів господарської діяльності за договорами позики/кредитними договорами.

Задачі дослідження. Акцентувати увагу на дотриманні податкового законодавства щодо сплати податків відповідними суб'єктами господарської діяльності. З'ясувати, чи є компанії – нерезиденти бенефіціарними (фактичними) отримувачами (власниками) доходу у вигляді процентів, отриманих від українських суб'єктів господарської діяльності за договорами позики/кредитними договорами. Роз'яснити важливість участі вітчизняного бізнесу у світовій економіці. Підкреслити її зростання і популярність на глобальному фінансовому ринку, використовуючи сучасні новітні та інформаційні технології.

Методи дослідження. Основу роботи складають діалектичний, системно-структурний, догматичний та порівняльний методи.

Результати дослідження. На сучасному етапі розвитку суспільства, для якого

характерне проведення соціально-економічних і політичних ліберальних реформ, спрямованих на формування й розвиток цивілізованих ринкових відносин, особливо важливим завданням є забезпечення належної охорони цих відносин кримінально-правовими засобами. Реалізація сучасних ліберальних реформ, безперечно, значною мірою залежить від умов, що створює закон, який спрямовано, передусім на захист прав і свобод людини і громадянина у сфері господарської діяльності.

Трансформація такого захисту неможлива без всебічної охорони цієї діяльності, оскільки відносини господарської діяльності є фундаментом повноцінного соціально-економічного розвитку суспільства. Протиправні дії в сфері господарської діяльності негативно впливають на соціальні й економічні процеси, що відбуваються в суспільстві, виступають тими детермінантами, які здатні перешкодити зростанню матеріального добробуту народу України та розвитку економіки загалом. Господарська діяльність є елементом ринкової економіки. На основі цієї діяльності шляхом створення нових форм і методів господарювання застосовується сукупність

економічних законів, порівнюються досягнення науково-технічного прогресу з можливостями економічного механізму. Наявність функціонування в Україні спільних господарських підприємств свідчить про те, що не всі вони дотримуються чинного законодавства щодо вчасної сплати відповідних податків, зборів (обов'язкових платежів) в Державний бюджет, відповідальність за яку передбачена ст. 212 КК України.

Створюючи різноманітні спільні підприємства з іноземним капіталом, налагодження фінансово-господарської діяльності та поповнення обігових коштів, виникає логічне питання, чи можуть бути іноземні компанії-нерезиденти бенефіціарними (фактичними) отримувачами (власниками) доходу у вигляді процентів, отриманих від вітчизняних суб'єктів господарської діяльності за договорами позики/кредитними позиками?

Термін «бенефіцій» (лат. *beneficentia*, люб'язність, послуга, пільга) у римському праві означав привілеї, податкові пільги, які надають окремій особі, певній групі або категорії осіб за особливі заслуги чи з інших вагомих мотивів. [1, 672 с.]. Звідси належне праворозуміння терміна «бенефіціар» та похідних від нього в першу чергу залежить від наявності матеріального характеру, які отримані тим чи іншим суб'єктом. Саме отримувач таких благ і є бенефіціаром (бенефіціарним власником).

Відповідно до п. 103.3 Податкового кодексу України (далі – ПК України) бенефіціарним (фактичним) отримувачем (власником) доходу для цілей застосування пониженої ставки податку згідно з правилами міжнародного договору України до дивідендів, процентів, роялті, винагород тощо нерезидента, отриманих із джерел в Україні (як відповідна умова передбачена міжнародним договором), вважається особа, яка має право на отримання таких доходів та є вигодоотримувачем щодо них (фактично має право розпоряджатися таким доходом).

При цьому бенефіціарним (фактичним) отримувачем (власником) доходу не є юридична або фізична особа, навіть, якщо така

особа має право на отримання доходу, але є агентом, номінальним отримувачем (номінальним власником) або виконує лише посередницькі функції щодо такого доходу, про що, зокрема, можуть свідчити такі ознаки: а) зазначена особа не має достатньо повноважень або у випадку, підтвердженому фактами та обставинами, не має права користуватися та розпоряджатися доходом, та/або б) зазначена особа передає отриманий дохід або переважну його частину на користь іншої особи незалежно від способу оформлення такої передачі та зазначена особа не виконує суттєвих функцій, не використовує значні активи та не несе суттєві ризики в операції з такої передачі, та/або зазначена особа не має відповідних ресурсів (кваліфікованого персоналу, основних засобів у володінні або користуванні, достатнього власного капіталу тощо), необхідних для фактичного виконання функцій, використання активів та управління ризиками, пов'язаних з отриманням відповідного виду доходу, які лише формально покладаються (використовуються, приймаються) на зазначену особу у зв'язку зі здійсненням операції з такої передачі.

Якщо нерезидент – безпосередній отримувач доходу з джерелом походження з України не є бенефіціарним (фактичним) отримувачем (власником) такого доходу, під час виплати такого доходу застосовуються положення міжнародного договору України з країною, резидентом якої є відповідний бенефіціарний (фактичний) отримувач (власник) такого доходу. У вищевказаному випадку, обов'язок доведення того, що нерезидент є бенефіціарним (фактичним) отримувачем (власником) такого доходу покладається на такого нерезидента або на нерезидента, який звертається із заявою до контролюючого органу про повернення зайво утриманого податку. Разом з тим, у праві вживається термін «кінцевий бенефіціарний власник». Відповідно до п. 30 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення»

ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО

передбачає, що кінцевий бенефіціарний власник – будь-яка фізична особа, яка здійснює вирішальний вплив (контроль) на діяльність клієнта та/або фізичну особу, від імені якої проводиться фінансова операція. Загальна світова тенденція свідчить про те, що бізнес є складовою та динамічною галуззю будь-якої країни, яка відіграє важливу роль у глобальній економіці.

Кінцевим бенефіціарним власником є: а) для юридичних осіб – будь-яка фізична особа, яка здійснює вирішальний вплив на діяльність юридичної особи (в тому числі через ланцюг контролю/володіння); б) для трастів, утворених відповідно до законодавства країни їх утворення, – засновник, довірчий власник, захисник (за наявності), вигододержувач (вигодонабувач) або група, яка здійснює вирішальний вплив на діяльність трасту (в тому числі через ланцюг контролю/володіння); в) для інших подібних правових утворень – особа, яка має статус, еквівалентний або аналогічний особам, зазначеним для трастів.

Ознакою здійснення вирішального впливу на діяльність є безпосереднє володіння фізичною особою часткою у розмірі не менше 25 відсотків статутного (складеного) капіталу або прав голосу юридичної особи. Ознаками здійснення непрямого вирішального впливу на діяльність є принаймні володіння фізичною особою часткою у розмірі не менше 25 відсотків статутного (складеного) капіталу або прав голосу юридичної особи через пов'язаних фізичних і юридичних осіб, трасти або інші подібні правові утворення, чи здійснення вирішального впливу шляхом реалізації права контролю, володіння, користування або розпорядження всіма активами чи їх часткою, права отримання доходів від діяльності юридичної особи, трасту або іншого подібного правового утворення, права вирішального впливу на формування складу, результати голосування органів управління, а також вчинення правочинів, які дають можливість визначати основні умови господарської діяльності юридичної особи, або діяльності трасту або іншого подібного правового утворення,

приймати обов'язкові для виконання рішення, що мають вирішальний вплив на діяльність юридичної особи, трасту або іншого подібного правового утворення, незалежно від формального володіння. При цьому кінцевим бенефіціарним власником не може бути особа, яка має формальне право на 25 чи більше відсотків статутного капіталу або прав голосу в юридичній особі, але є комерційним агентом, номінальним власником або номінальним утримувачем або лише посередником щодо такого права.

З метою створення ефективної системи у сфері розкриття інформації про кінцевих бенефіціарних власників, удосконалення процесу визначення юридичними особами кінцевих бенефіціарних власників, 19.09.2023 р. за № 1011 була створена Методологія визначення юридичною особою кінцевого бенефіціарного власника, яка затверджена постановою Кабінету Міністрів України і Національного банку України. Вона поширюється на юридичних осіб приватного права, утворених і зареєстрованих у встановленому законом порядку, окрім осіб, визначених ч. 8 ст. 5-1 Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення».

Як зазначає Р. Б. Сабодаш, для здійснення вирішального впливу бенефіціарному власнику (контролеру) необхідно самостійно або опосередковано мати таку кількість голосів, яка б забезпечила можливість формування складу органів управління підконтрольного суб'єкта, а у випадках, коли це стосуватиметься правочинів із заінтересованістю чи значних правочинів, бенефіціарному власнику для здійснення вирішального впливу необхідно сконцентрувати кваліфіковану кількість голосів [2, С.36].

Судова практика з вказаного питання дає підстави констатувати, що суди першої та апеляційної інстанцій застосовують тест на бенефіціарність. Так, у рішенні Одеського окружного адміністративного суду від 05.12.2018 р. у справі № 1541/4891/18

наголошено, що термін «бенефіціарний власник доходу» належить більше до економічної категорії. Чинне законодавство не встановлює форму єдиного документа, що підтверджує статус контрагента як бенефіціарного власника доходу, який повинна мати особа на момент виплати. Коли отримувач процентів має право отримувати вигоду та визначати подальшу економічну долю доходу та не пов'язаний договірними або юридичними зобов'язаннями щодо перерахування такого доходу іншій особі, він є бенефіціарним власником доходу. Як уже було зазначено вище, не існує єдиного документа, який підтверджує бенефіціарний статус. У разі виникнення спору з податковим органом, платник податку має право надавати будь-які документи та докази, зокрема, які були відсутні на момент виплати та були отримані платником у майбутньому. Для цього має бути проаналізована фінансова звітність отримувача доходу, яка на момент виплати доходу може бути відсутня. У момент виплати доходу достатньою підставою для застосування зниженої ставки податку є наявність резидентності [3].

Відповідні суб'єкти господарської діяльності в Україні укладають договори позики/кредиту з компаніями-нерезидентами, за змістом яких серед іншого, позикодавець надає позичальнику позику для налагодження фінансово-господарської діяльності та поповнення обігових коштів, а позичальник, у свою чергу, бере на себе зобов'язання повернути позику позикодавцю та сплачувати на користь останнього відсотки за користування позикою. Єдиний державний реєстр юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань, який здійснюється відповідно до ст.11 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань» (через ідентифікацію за допомогою КЕП), дозволяє визначити критерії пошуку та перевірити необхідну інформацію. Оцінюючи правомірність операцій щодо укладання договорів позики/кредиту, слід вказати на наступне.

Відповідно до ст. 80 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України), юридичною

особою є організація, створена і зареєстрована у встановленому законом порядку. Юридична особа наділяється цивільною правоздатністю і дієздатністю і може бути позивачем та відповідачем в суді. Згідно ч. 1 і 2 ст. 83 ЦК України юридичні особи можуть створюватися у формі товариств, установ та в інших формах, встановлених законом. У вітчизняній юридичній науці загальноприйнятим вважається те, що для юридичних осіб приватного права безумовною ознакою буде майнова відокремленість (самостійність), оскільки такі юридичні особи набувають саме право власності на майно. Це твердження знаходить підтримку абсолютної більшості науковців у вказаній царині права [4, С. 33].

Практичне значення майнової відокремленості юридичної особи полягає у тому, що: а) юридична особа стає суб'єктом права, а це дозволяє їй виступати в цивільному обороті; б) такий стан тягне за собою розподіл відповідальності засновників (учасників) юридичної особи за своїми зобов'язаннями [5, С.7]. Майнова відокремленість, зазвичай, проявляється у можливості юридичної особи (зокрема, товариства з обмеженою відповідальністю) укласти будь-які правочини, зокрема і договори позики зі своїми засновниками. Водночас, ст. 1048 ЦК України визначено, що позикодавець має право на одержання від позичальника процентів від суми позики, якщо інше не встановлено договором і законом. Розмір і порядок одержання процентів встановлюється договором. Якщо договором не встановлений розмір процентів, їх розмір визначається на рівні облікової ставки Національного банку України. У разі відсутності іншої домовленості сторін проценти виплачуються щомісяця до дня повернення позики. Таким чином, слід зазначити, що по-перше, жодних нормативних обмежень для укладання договорів позики між товариством з обмеженою відповідальністю та її засновниками, в т. ч. іншими товариствами не встановлено, по-друге, заперечень щодо укладання такого договору з боку інших учасників товариства не надходило і по-третє, за загальним правилом договір позики укладається у відсотковий

ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО

формі із сплатою процентів. Прикладом у цьому принципово важливому питанні відіграє Конвенція між Урядом України і Урядом Республіки Кіпр про уникнення подвійного оподаткування та запобігання податковим ухиленням стосовно податків на доходи (дата підписання: 08.11.2012 р.; дата ратифікації Україною: 04.07.2013 р.; дата набрання чинності для України: 07.08.2013), яка є міжнародним договором.

Як зазначає С. С. Пирога: по-перше, в Україні міжнародні договори інкорпоровані у внутрішньодержавне законодавство. ПК України та законодавство про міжнародні договори прямо встановлюють, що у випадку колізії застосовуються норми, встановлені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Така норма закладена у ст. 32 ПК України; по-друге, поняття «нерезиденти і резиденти» стосовно юридичних осіб (у тому числі щодо цієї Конвенції) взагалі дуже умовні, тут можливі варіанти до кількох тисяч одночасно. Юридичну особу може заснувати будь-хто у будь-де. Окрім цього, можна створити декілька юридичних осіб у різних країнах. Будь-яка угода про уникнення подвійного оподаткування є прямим підтвердженням цього факту. Єдиним обґрунтуванням для застосування принципу резидента є бажання мати формально «законні» підстави для незаконного вивезення прибутків в офшорні юрисдикції, де вони або взагалі не оподатковуються або оподатковуються за заниженими ставками [6, С. 240-241].

Важливо наголосити, що у процесі діяльності вітчизняних суб'єктів господарської діяльності може виникати обумовлена ринковими умовами необхідність у нарощуванні додаткового фінансового ресурсу з метою належного та конкурентного ведення господарської діяльності. Одним із способів такого нарощування ресурсів є залучення грошових коштів у сторонніх організацій (у т. ч. компаній-нерезидентів) шляхом отримання від них позик/кредитів.

У п. п. 141.4.1. ст. 141 ПК України зазначено, що доходи у вигляді процентів, отримані

нерезидентом із джерелом їх походження з України, оподатковуються в порядку і за ставками, визначеними цією статтею. Підпунктом 141.4.2. ст. 141 ПК України визначено, що резидент, який здійснює на користь нерезидента або уповноваженої ним особи будь-яку виплату з доходу з джерелом його походження з України, отриманого таким нерезидентом (у тому числі на рахунки нерезидента, що ведуться в національній валюті), утримує податок з таких доходів, зазначених у п. п. 141.4.1 цього пункту, за ставкою в розмірі 15 відсотків (крім доходів, зазначених у підпунктах 141.4.4-141.4.5 та 141.4.11 цього пункту) їх суми та за їх рахунок, що сплачується до бюджету під час такої виплати, якщо інше не передбачено положеннями міжнародних договорів України з країнами резиденції осіб, на користь яких здійснюються виплати, що набрали чинності.

Як вже було зазначено вище, відповідно до п. 3.2 ст. 3 ПК України, якщо міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені цим Кодексом, застосовуються правила міжнародного договору. Порядок застосування міжнародного договору України про уникнення подвійного оподаткування щодо повного або часткового звільнення від оподаткування доходів нерезидентів із джерелом їх походження з України передбачений ст. 103 ПК України. Також, відповідно до п. 103.2 ст. 103 ПК України особа має право самостійно застосувати звільнення від оподаткування або зменшену ставку податку, передбачену відповідним міжнародним договором України на час виплати доходу нерезиденту, якщо: а) нерезидент є резидентом країни, з якою укладено міжнародний договір України, який дозволяє, зокрема, застосування зменшеної ставки податку на доходи нерезидента; б) нерезидентом надано довідку (або її нотаріально завірнену копію), яка підтверджує, що нерезидент є резидентом країни, з якою укладено міжнародний договір України, який дозволяє, зокрема, застосування зменшеної ставки податку на

доходи нерезидента; в) нерезидент є бенефіціарним (фактичним) отримувачем (власником) доходу, тобто особою, що має право на отримання таких доходів і не є агентом, номінальним утримувачем (номінальним власником) або тільки посередником щодо такого доходу.

Із вищезазначеного, слід зробити висновки, що іноземні компанії-нерезиденти, як юридичні особи є (фактичними)

отримувачами (власниками) доходу у вигляді процентів, отриманих від українських суб'єктів господарської діяльності за договорами позики/кредитними договорами. Зростання його популярності пояснюється кількома чинниками, серед яких укрупнення транснаціональних компаній, розвиток глобальних фінансових ринків, попит на послуги розвинених країн та використання сучасних новітніх та інформаційних технологій.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Юридична енциклопедія: [у 6 т.] / ред. кол. Ю. С. Шемшученко (відп. ред.) [та інш.]. К.: Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана, 1998. Т. 1: А-Г. 672 с.
2. Сабодаш Р. Б. Формальний критерій визначення бенефіціарного власника в цивільному законодавстві України через призму практики Європейського суду з прав людини. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція. 2019. № 41, том. 2. С. 36.
3. Ханова Раїса, Барикова Ганна. Бенефіціарний власник доходу: правові позиції і як їх застосувати. Судово-юридична газета. 09.03.2021. URL: supreme.court.gov.ua/supreme/prescentr/zmi/1085524/.
4. Маркевич І. Майнова відокремленість (самостійність) як ознака комунальних юридичних осіб публічного права. Підприємництво, господарство і право. 2016. № 3. С. 33.
5. Кулаков В. В. Товариство з обмеженою відповідальністю як суб'єкт цивільних правовідносин: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: 12.00.03. Харків. 2019. С. 7.

REFERENCES

1. Legal Encyclopedia: [in 6 volumes] / ed. col. Yu. S. Shemshuchenko (res. ed.) [and others]. Kyiv: Ukrainian Encyclopedia named after M. P. Bazhan, 1998. T. 1: A-G. 672 p.
2. Sabodash R. B. Formal criterion for determining the beneficial owner in the civil legislation of Ukraine through the prism of the practice of the European Court of Human Rights. Scientific Bulletin of the International Humanitarian University. Ser.: Jurisprudence. 2019. No. 41, vol. 2. P. 36.
3. Khanova Raisa, Barikova Anna. Beneficial owner of income: legal positions and how to apply them. Judicial and legal newspaper. 09.03.2021. URL: supreme.court.gov.ua/supreme/prescentr/zmi/1085524/.
4. Markevich I. Property separation (independence) as a feature of municipal legal entities of public law. Entrepreneurship, economy and law. 2016. No. 3. P. 33.
5. Kulakov V. V. Limited liability company as a subject of civil legal relations: author's abstract of dissertation for the degree of candidate of legal sciences: 12.00.03. Kharkiv. 2019. P. 7.

Vorobey P. A., Vilgushynsky M. Y., Vorobey O. V., Glushko Yu. M. General characteristics of foreign companies – non-residents as beneficiary recipients of income.

This work analyzes the issue of foreign non-resident companies as beneficial (actual) recipients (owners) of income in the form of interest received from Ukrainian business entities under loan agreements/credit agreements.

Attention is paid to establishing the meaning of the term «benefits» (Latin: beneficence, kindness, service, privilege), which in Roman law meant privileges, tax benefits granted to a specific person, a certain group or category of persons for special merits or for other weighty reasons. This leads

to the proper legal understanding of the term «beneficiary» and its derivatives, which primarily depends on the presence of material benefits received by a particular entity.

It is the recipient of such benefits who is the beneficiary (beneficial owner). The concept of the definition of the beneficial (actual) recipient (owner) of income is provided, which is considered to be a person who has the right to receive such income and is the beneficiary in relation to them (has the right to actually dispose of such property).

It is noted that if a non-resident – the direct recipient of income with a source of origin in Ukraine is not the beneficial (actual) recipient (owner) of such income, then when paying such income, the provisions of the international treaty of Ukraine with the country whose resident is the relevant beneficial (actual) recipient (owner) of such income shall apply. It is indicated that the law also uses the term «ultimate beneficial owner».

In clause 30, part 1. Art. 1 of the Law of Ukraine «On Prevention and Counteraction to the Legalization (Laundering) of Proceeds of Crime, Financing of Terrorism and Proliferation of Weapons of Mass Destruction» states that the ultimate beneficial owner is any person who exercises decisive influence (control) over the activities of the client and/or an individual on whose behalf a financial transaction is carried out.

Attention is drawn to the fact that domestic business entities with non-resident companies conclude loan/credit agreements under the terms of which, among other things, the lender provides the borrower with a loan to establish financial and economic activities and replenish working capital, and the borrower, in turn, assumes the obligation to return the loan to the lender and pay interest to the latter for the use of the loan. The conclusion confirms that foreign non-resident companies, as legal entities, are (actual) recipients (owners) of income in the form of interest received from Ukrainian business entities under loan agreements/credit agreements.

Keywords: non-resident companies, beneficial (actual) recipients (owners) of income, loan agreements/credit agreements, beneficiary, ultimate beneficial owner, beneficiary, beneficiary, economic activity, legal entity, enforcement, lender, borrower.

Міжнародне приватне право. Навчальний посібник. Практикум / В. О. Бажанов, О. О. Білик-Ромашенко, Т. В. Боднар, Е. М. Грамацький, І. А. Діковська, А. О. Кодинець, О. В. Кохановська, Р. А. Майданик, Л. В. Панова, Ю. Д. Притика, Л. І. Радченко, В. В. Цюра / кер. авт. кол. д-р юрид. наук, проф. І. А. Діковська. Київ: Юрінком Інтер, 2024. 368 с.

ISBN 978-966-667-849-5

Навчальний посібник-практикум містить навчальні матеріали для вивчення теорії, аналізу нормативно-правових актів, судової та арбітражної практики з питань міжнародного приватного права. Розрахований на студентів закладів вищої освіти, аспірантів, практикуючих юристів і усіх, хто бажає здобути чи поглибити знання у сфері міжнародного приватного права.

